Я не твоя перерва

Вона не хоче його вільних хвилин. Вона хоче місця в його житті

Laura Bellini

Я не твоя перерва

Вона не хоче його вільних хвилин. Вона хоче місця в його житті

Laura Bellini

ROMANS

ISBN: 9788384904329

ALL-IN Rafał Płonkowski

ЗМІСТ

INTRO 4
Розділ 1 - Час, якого я не віддам 12
Розділ 2 - Місце для двох голосів 23
Розділ 3 - Коли замовкає оркестр 35
Розділ 4 - Усе, чого не записано в нотах 48
Розділ 5 - Право відмовити 61
Розділ 6 - Перший поцілунок 72
Розділ 7 - Між одним тактом та іншим 85
Розділ 8 - По той бік сцени 96
Розділ 9 - Ризик, прихований у тиші 106
Розділ 10 - Коли ти залишаєшся 117
Розділ 11 - Ранок без партитури 128
Розділ 12 - Година, якої не існувало 140
Розділ 13 - Ціна власних мрій 149
Розділ 14 - Правда між нами 160
Розділ 15 - Я не твоя перерва 170
Розділ 16 - Тиша, яку неможливо заглушити 183
Розділ 17 - Життя, яке не може чекати 195
Розділ 18 - Місце, яке потрібно створити 205
Розділ 19 - Недостатньо просто сказати 215
Розділ 20 - Наш спільний ритм 225

INTRO

Уперше я побачила Сергіуша Вілка о двадцять другій сімнадцять, коли стояла на драбині, тримаючи в одній руці меблевий степлер, а в другій — шматок темно-синього оксамиту, який ніяк не хотів лягати так, як слід.

Це був не найкращий момент для знайомств. Волосся я закріпила олівцем, на щоці мала смугу графіту, а телефон у кишені штанів уже десять хвилин нагадував, що мені давно час додому. Наступного дня о восьмій тридцять на мене чекала презентація проєкту сценографії для нового театру у Варшаві. Замовлення, над яким я працювала останні чотири місяці. Перший справжній шанс перестати бути жінкою, яка рятує чужі декорації, і почати підписувати власні роботи своїм ім'ям.

А тим часом я перебувала за лаштунками невеликої концертної зали в Лодзі, де готували камерний оперний фестиваль. Завіса мала колір нічного неба, пахло свіжою деревиною та пилом, а один із прожекторів уперто вимикався після п'яти хвилин роботи.

— Прошу вас зійти з драбини.

Голос пролунав за моєю спиною. Низький, спокійний, звиклий віддавати розпорядження, яких ніхто не ставить під сумнів.

Я не обернулася.

— Зачекайте, будь ласка.

— Це може бути небезпечно.

— Значно небезпечніше буде відкривати фестиваль із завісою, схожою на погано застелене ліжко.

Я почула коротке пирхання, майже відразу стримане. Лише тоді поглянула вниз.

Чоловік стояв за кілька кроків від драбини. На ньому була біла сорочка із засуканими рукавами, темні штани, а піджак він перекинув через передпліччя. Темне волосся мало такий вигляд, ніби він раз у раз проводив по ньому пальцями. Він не був особливо елегантним у тому сенсі, який вимагав би зусиль. Радше справляв враження людини, яка забула, що інші звертають увагу на її зовнішність.

Він дивився на мене із зацікавленням, але без найменшого збентеження.

— Сергіуш Вілк, — представився він.

Прізвище я знала. Протягом останнього тижня чула його десятки разів. Диригент, тридцять сім років, музична опора фестивалю, людина з нібито надзвичайним слухом і дещо менш надзвичайним терпінням.

— Емма Борек. Сценографія.

— Я здогадався.

— За драбиною?

— За тим, що ви розмовляєте із завісою так, наче вона здатна вас зрозуміти.

— Принаймні вона не перебиває.

Він усміхнувся. Не широко, лише одним кутиком губ, ніби хотів залишити цю реакцію тільки для себе.

— Мені потрібна сцена на двадцять хвилин.

Я поглянула на годинник.

— А мені вона потрібна ще на сорок.

— Репетиція оркестру.

— Монтаж декорацій.

— Фестиваль відкривається за три дні.

— Знаю. Саме тому я стою тут замість того, щоб спати.

Якусь мить ми мовчки дивилися одне на одного. Нарешті Сергіуш поклав піджак на крісло в першому ряду й підійшов ближче.

— А що, власне, не так?

Це запитання мене здивувало. Більшість людей, які заходили на сцену під час монтажу, бачили лише безлад. Він же дивився на тканину, підвісну конструкцію та освітлення.

— Лівий бік провисає на чотири сантиметри. Коли ми ввімкнемо бічний прожектор, складка відкидатиме тінь на обличчя солістки.

— Під час другого виходу?

Я повернула голову.

— Ви знаєте розташування декорацій?

— Учора переглянув проєкт.

— І запам'ятали схему освітлення?

— Я запам'ятав, що ви запланували темряву саме там, де музика стає найніжнішою.

Я не відповіла відразу. Звикла до диригентів, які сприймали сценографію як дорогу перешкоду між собою та оркестром. Сергіуш говорив про мій проєкт так, ніби справді уважно його вивчив.

— Темрява теж може розповідати історію, — сказала я.

— Саме тому я й хотів її побачити.

Я відчула мимовільну цікавість. Цей чоловік не намагався вразити мене знанням технічних деталей. Він поставив запитання, відповідь на яке справді його цікавила.

Я зійшла з драбини, а він відступив, залишаючи мені достатньо місця. Я помітила цю дрібницю, як і те, що він не простягнув руки, щоб допомогти мені без дозволу.

— Можу показати вам освітлення, — запропонувала я. — Але лише п'ять хвилин. Потім закінчую монтаж.

— Десять.

— Сім.

— Ви завжди така непоступлива?

— Лише коли хтось намагається торгуватися за мій час.

Його погляд затримався на моєму обличчі трохи довше, ніж вимагала розмова.

— Сім хвилин, — погодився він.

Я ввімкнула прожектори з пульта біля куліси. Темно-синій оксамит потьмянів, а на тлі сцени з'явилася вузька смуга бурштинового світла. Моя уява була сповнена образів, але лише тепер, стоячи поруч із людиною, відповідальною за музику, я відчула, як ці образи можуть наповнитися звуком.

Сергіуш вийшов на сцену й зупинився там, де мала стояти солістка.

— Тут? — запитав він.

— На пів кроку ліворуч.

Він посунувся.

— А тепер?

— Ідеально.

Він поглянув у мій бік. Із цієї відстані його обличчя частково ховалося в тіні, а яскраве світло підкреслювало лінію вилиці.

— Дуже точне слово.

— Я нечасто його вживаю.

— Почуваюся особливим.

Мені слід було повернутися до роботи. Натомість кілька секунд я дивилася, як чоловік, якого знала менше ніж чверть години, стоїть посеред створеного мною простору й здається в ньому напрочуд доречним.

Телефон завібрував.

На екрані з'явилося повідомлення від моєї подруги Юлії.

Ти пам'ятаєш, що завтра вранці маєш бути у Варшаві? Не рятуй увесь світ власним коштом.

Я ледь усміхнулася. Юлія знала мої найгірші звички. Останніми роками я бралася за замовлення, яких інші не хотіли, виправляла проєкти людей, відоміших за мене, і переконувала себе, що ще одне зусилля — і хтось нарешті помітить мою роботу. Завтрашня презентація мала стати початком чогось іншого.

— Мені треба закінчувати, — сказала я, вимикаючи світло.

Сергіуш зійшов зі сцени.

— Завтра о двадцять першій я хотів би перевірити все разом із музикою.

— Завтра ввечері мене тут не буде.

— Це не займе багато часу.

— Я не сказала, що не маю часу. Я сказала, що мене тут не буде.

Я побачила, як він на мить стиснув губи. Він не виглядав ображеним. Радше нагадував людину, яка натрапила на несподіване обмеження в добре знайомій партитурі.

— У мене є вільне вікно між репетиціями, — пояснив він. — Саме тоді ми можемо спокійно попрацювати.

— А в мене зустріч у Варшаві, і я не знаю, о котрій повернуся.

— Можливо, вам удасться встигнути.

У його голосі не було зверхності. Саме це й робило пропозицію складнішою для відмови. Він вимовив її з такою природною впевненістю, ніби мій розклад був гнучкою частиною його власного плану.

— Я не обіцятиму того, на що не можу вплинути.

Він якийсь час уважно дивився на мене. Потім кивнув.

— Розумію. Поговоримо завтра.

— Краще до вісімнадцятої. Пізніше я можу бути недоступна.

— Спробую.

Це одне слово залишилося між нами, коли він повернувся по піджак.

Перед виходом він ще зупинився біля дверей.

— Пані Еммо?

— Так?

— Ця темрява справді розповідає історію. Я б нічого не змінював.

Я не очікувала, що його слова принесуть мені стільки задоволення. Відвела погляд до завіси, щоб він не побачив усмішки, яка з'явилася на моєму обличчі.

— На добраніч, пане Вілк.

— Сергіуш.

— На добраніч, Сергіуше.

Двері тихо зачинилися.

Я знову піднялася на драбину й поправила останнє кріплення. Лівий бік оксамиту нарешті ліг рівно. Перевірила час. Було пізніше, ніж я планувала, та попри це якийсь час не могла зосередитися на роботі.

Я думала про його уважність, про те, що він побачив сенс у тому, над чим я працювала тижнями. Про погляд, у якому зацікавлення моїм проєктом несподівано змішалося із зацікавленням мною.

А потім я згадала його пропозицію.

У мене є вільне вікно між репетиціями.

Я знала, скільки мені коштувало побудувати власне життя. Не хотіла знову підлаштовувати його під чиїсь потреби лише тому, що хтось умів красиво говорити про мою роботу.

Коли я вимкнула останній прожектор, у порожній залі залишилося тільки світло маленької лампи на диригентському пульті.

Дивлячись на неї, я подумала про Сергіуша й поставила собі запитання, на яке ще не знала відповіді.

Чи зуміє чоловік, який так уважно слухав музику, так само уважно почути мене?

Розділ 1 - Час, якого я не віддам

О восьмій двадцять шість я стояла перед скляними дверима варшавського архітектурного бюро й міркувала, чи достатньо маленька пляма від кави на моїй блузці, щоб її можна було вважати навмисним елементом образу. Чотири години сну, поїздка ранковим потягом і гарячий напій, який я розлила на себе під час гальмування, аж ніяк не складалися в омріяний початок найважливішої професійної зустрічі в моєму житті.

У дзеркальному склі я поправила комір піджака. Телефон завібрував.

На екрані з'явилося повідомлення від координаторки фестивалю.

Еммо, Сергіуш просить підтвердити твою присутність на репетиції о 21:00. Дай знати.

Я прочитала його двічі. Ще попереднього вечора пояснила, що не можу обіцяти повернутися до певної години. Мені був тридцять один рік, я мала власну справу й достатньо досвіду, щоб знати: чужа терміновість здатна заповнити весь твій календар, якщо бодай раз дозволиш їй це без заперечень.

Я відповіла, що буду доступна телефоном після вісімнадцятої, але своєї присутності не підтверджую. Потім вимкнула сповіщення й увійшла всередину.

Презентацію я проводила перед чотирма людьми, які розглядали мої візуалізації з професійною стриманістю. Проєкт стосувався сцени нового театру, де рухомі стіни мали змінювати простір без необхідності опускати завісу. Я підготувала макет, кошторис і технічне рішення для

елементів, які могли б пересувати двоє людей замість цілої монтажної бригади. Саме ця деталь найбільше зацікавила комісію.

— Чи проєктували ви раніше простір такого масштабу? — запитала художня директорка Катажина Рудзька.

— Не самостійно, — відповіла я. — Але протягом шести років я розробляла рішення для більших постановок. Знаю обмеження технічних команд і розумію, де проєктувальники найчастіше ускладнюють їм життя.

— А що становить найбільший ризик у вашій концепції?

Я вказала на певне місце на макеті.

— Ось це з'єднання. Якщо підрядник використає дешевший механізм, стіна почне рухатися нерівномірно. Саме тому я не знизила вартість цього елемента в кошторисі. Могла б це зробити, щоб пропозиція виглядала привабливішою, але тоді обманула б вас із самого початку.

Уперше того ранку Катажина усміхнулася.

Зустріч тривала майже дві години. Коли я вийшла на вулицю, то ще не знала, чи отримаю контракт, але знала, що не продала себе дешевше, ніж збиралася. Цього вистачило, щоб мій настрій покращився.

Юлія відповіла після другого гудка.

— Жива?

— Імовірно. Пульс не перевіряла.

— Як усе пройшло?

— Добре. Навіть дуже добре.

— Тоді чому ти звучиш так, наче збираєшся когось задушити?

Я притулилася до стіни будівлі.

— Фестиваль. Диригент хоче, щоб я ввечері повернулася на репетицію.

— Той, що із завісою?

Минулої ночі я встигла розповісти їй про Сергіуша, хоча спочатку збиралася обмежитися інформацією про завершений монтаж.

— Той самий.

— Вродливий?

— Юліє.

— Це не відповідь.

— Він цікавий.

— Ще гірше.

Я розсміялася, але сміх урвався, коли на екрані з'явився незнайомий номер. Варшавський стаціонарний? Ні. Мобільний із Лодзі.

— Передзвоню, — сказала я.

І відповіла на виклик.

— Емма Борек.

— Сергіуш Вілк. Сподіваюся, не заважаю.

Його голос був таким самим спокійним, як попереднього вечора. Я не очікувала, що впізнаю його миттєво, але саме так і сталося.

— Я щойно закінчила зустріч.

— Як усе пройшло?

Запитання прозвучало щиро. На мить я замислилася, звідки він знав, що ця зустріч була важливою, перш ніж згадала власні слова про Варшаву.

— Багатообіцяюче. Дякую.

— Тоді вітаю з першим успіхом.

— Я ще не отримала відповіді.

— Іноді варто святкувати ще до того, як отримаєш усі підписи.

На задньому плані я чула віддалені звуки фортепіано й чийсь голос, що рахував такти.

— Здогадуюся, ти телефонуєш не лише для того, щоб мене привітати.

— Я хотів би, щоб ти сьогодні подивилася на одну зміну. Ми скоротили перехід між сценами. Світло має ввімкнутися раніше.

— На скільки?

— На одинадцять секунд.

— Одинадцять секунд можуть означати зовсім інше розташування декорацій.

— Знаю. Саме тому мені потрібна ти.

Мене вразила простота цього речення. Він не сказав, що йому потрібен хтось зі сценографії. Він сказав, що йому потрібна я.

— У мене потяг після сімнадцятої, — відповіла я. — У Лодзі буду до дев'ятнадцятої, якщо не буде затримок. Потім маю забрати матеріали з майстерні.

— О двадцять першій починаємо.

— Сергіуше, я не підтверджувала цієї репетиції.

— Саме це я й намагаюся змінити.

— А я намагаюся пояснити, що мій день не є чистим аркушем.

На іншому кінці запала тиша. Не довга, але достатня, щоб я уявила вираз його обличчя.

— Ти маєш рацію, — нарешті сказав він. — Я мав запитати, а не припускати.

Це обеззброїло мене ефективніше, ніж будь-які подальші аргументи.

— Надішли мені запис цього фрагмента й актуальний розклад. Я перевірю, що ми можемо зробити без моєї присутності.

— Мені важливо, щоб ти подивилася на це безпосередньо на сцені.

— А мені важливо завтра мати сили працювати.

— Розумію.

Знову це слово. Однак цього разу він не завершив розмову.

— Можна запропонувати щось інше? — запитав він.

— Слухаю.

— Я приїду до зали раніше. Якщо ти встигнеш, переглянемо зміну до репетиції. Якщо ні, підготую запис, а рішення ти ухвалиш уранці.

Я трохи поміркувала над пропозицією. Вона не була ідеальною, але вперше враховувала можливість того, що мій час також мав межі.

— Так можемо зробити.

— Добре. І, Еммо?

— Так?

— Я не хотів применшувати значення твоєї зустрічі.

Я відповіла не відразу. У його голосі прозвучало щось менш офіційне, наче він на мить відклав роль людини, яка керує цілим колективом.

— Тоді наступного разу почни із запитання, — сказала я м'якше.

— Постараюся запам'ятати.

Потяг до Лодзі запізнився на двадцять три хвилини.

Коли я дісталася майстерні, надворі вже стемніло. Моє приміщення займало перший поверх старої кам'яниці неподалік Пйотрковської вулиці. Тут не було представницької рецепції чи великого логотипа на дверях. Зате були високі вікна, робочий стіл зі стільницею, вкритою слідами модельних ножів, і полиці, повні зразків тканин. Кожен сантиметр цього місця належав мені, навіть якщо банк регулярно нагадував про свою частку в моєму підприємстві.

Я забрала підготовлені елементи декорацій і на хвилину сіла за письмовий стіл. Знайшла повідомлення від Катажини Рудзької.

Пані Еммо, дякуємо за презентацію. Ми хотіли б перейти до другого етапу переговорів. Чи можете ви підготувати попередню технічну документацію до наступного четверга?

Я прочитала листа, потім іще раз, цього разу повільніше.

Я не отримала контракту. Поки що ні. Але моє прізвище потрапило до короткого списку кандидатів.

Я набрала номер Юлії.

— Скажи щось розумне, перш ніж я зроблю щось нерозумне.

— Що сталося?

— Я пройшла далі.

Її вигук ледь не оглушив мене через телефон.

— Я знала! Еммо, це величезна подія!

Я усміхнулася порожній майстерні. Лише коли Юлія почала розпитувати про подробиці, я усвідомила, наскільки сильно потребувала поділитися цією новиною.

Ми розмовляли близько п'ятнадцяти хвилин. Потім я глянула на годинник. Двадцята сорок.

На екрані чекало повідомлення від Сергіуша.

Я вже на місці. Якщо не встигаєш, не приїжджай спеціально. Надішлю матеріали.

Я прочитала його зі здивуванням. А потім усвідомила, що ще ніколи ніхто не чекав на мене в порожній концертній залі лише для того, щоб разом поміркувати над одинадцятьма секундами.

Я відповіла, що можу бути за двадцять хвилин.

Не тому, що мусила.

А тому, що хотіла.

Я застала його біля диригентського пульта. Зала була майже темною, освітленою лише кількома технічними лампами. На Сергіушеві була чорна водолазка, м'яка тканина якої підкреслювала широкі плечі. Піджак лежав на стільці. Перед ним була розгорнута партитура, повна кольорових позначок.

Він підвів голову, коли я увійшла.

— Думав, ти не приїдеш.

— Я теж.

Він усміхнувся не відразу. Якийсь час дивився на мене, наче хотів переконатися, що моя присутність справді означає згоду працювати разом.

— Дякую, що знайшла час.

— У мене сорок хвилин.

— Годинник уже налаштований?

— Майже.

Я помітила два паперові стаканчики біля пульта.

— Купив чай, — сказав він. — Не знав, чи п'єш ти каву о цій порі.

— Не п'ю. Хіба що хочу до четвертої ранку розмірковувати про всі помилки свого життя.

— Тоді я вдало вибрав.

Він подав мені стаканчик. Чай пахнув імбиром і лимоном. Це не було якимось надзвичайним проявом турботи, проте мені стало приємно від того, що він подумав про щось, не пов'язане безпосередньо з репетицією.

Я розклала документацію.

— Покажи мені зміну.

Сергіуш увімкнув запис. Кілька хвилин я слухала музику, водночас розглядаючи накреслену послідовність освітлення. На третьому переході зупинила відтворення.

— Ми не можемо скоротити весь рух декорацій, — сказала я. — Оператори не встигнуть. Але можемо почати раніше, коли солістка ще перебуває в тіні.

— Тоді буде чути механізм.

— Ні, якщо змінимо послідовність. Спочатку пересуваємо праву панель, потім ліву. Друга закриє першу.

Сергіуш уважно придивився до ескізу.

— Це спрацює.

— Ми ще не знаємо.

— Я бачу принцип.

— А я бачу три речі, які можуть піти не так.

— Тоді перевірмо всі три.

Він не намагався переконати мене своїм авторитетом. Не сказав, що музика важливіша за механіку сцени. Натомість присунув стілець, сів поруч і почав слухати.

Ми працювали разом понад пів години. Я показувала йому обмеження конструкції, а він пояснював, які музичні моменти справді потребують тиші. Спочатку ми розмовляли швидко, іноді перебиваючи одне одного. Потім наші ідеї почали доповнюватися. Він знайшов ритм для пересування панелі, якого я раніше не враховувала, а я змінила кут одного прожектора так, щоб підсилити його задум без додаткових витрат.

Коли ми закінчили, годинник показував двадцять першу сорок вісім.

— Ми перевищили час, — зауважив він.

— На вісім хвилин.

— Воно того варте?

Я поглянула на виправлений проєкт. Потім на нього.

— Так.

Він усміхнувся своєю стриманою усмішкою.

— У тебе незвичайний спосіб мислити про простір, Еммо.

— А ти ставишся до тиші так, наче вона музичний інструмент.

— Бо так і є.

Якусь мить ми мовчки дивилися одне на одного. Між нами був невеликий стіл, два стаканчики чаю і щось, чому я ще не могла дати назви. Його близькість не була нав'язливою. Однак варто було йому нахилитися над кресленням, як я відчула запах кедрової деревини й чистої тканини.

Я підвелася першою.

— Мені час.

Сергіуш також устав.

— Проведу тебе.

— Не мусиш.

— Знаю.

Він сказав це так просто, що я не знайшла причини відмовитися.

Ми пройшли порожнім коридором. Біля виходу він зупинився й поглянув на мій телефон, екран якого саме засвітився новим повідомленням.

— Щось важливе?

— Дуже.

Я не повертала до нього екран. Сама розповіла про другий етап варшавських переговорів.

— Вітаю, — відповів він одразу. — Схоже, на тебе чекає напружений тиждень.

— Сподіваюся.

— Доведеться навчитися планувати наші зустрічі заздалегідь.

Мене здивувало слово «наші». Він вимовив його без вагань.

— Це може виявитися для тебе складним, — відповіла я.

— Чому?

— Маю враження, що ти звик до світу, який підлаштовується під твою диригентську паличку.

Він тихо засміявся.

— А ти не збираєшся?

— Ні.

Він довго дивився на мене.

— Добре, — нарешті сказав. — Тоді доведеться навчитися чогось нового.

На вулиці накрапав дрібний дощ. Я розкрила парасольку раніше, ніж він устиг запропонувати допомогу.

— На добраніч, Сергіуше.

— На добраніч, Еммо.

Я рушила до автомобіля. Не озирнулася відразу, хоча дуже хотіла. Лише біля пішохідного переходу поглянула через плече.

Він досі стояв під входом.

І цього разу не чекав від мене підтвердження жодної репетиції.

Розділ 2 - Місце для двох голосів

Наступного ранку мене розбудив звук вхідного електронного листа, а не будильник. Була сьома сорок. Я лежала в ліжку з переконанням, що заплющила очі лише п'ять хвилин тому, хоча минуло майже сім годин. За вікном листопадове світло так несміливо просочувалося крізь штори, наче саме не було певне, чи варто починати день.

Повідомлення надійшло з Варшави. Катажина Рудзька надіслала детальні вимоги до другого етапу проєкту. Сім сторінок документації, три варіанти кошторису, аналіз безпеки й термін, який неможливо було перенести.

Я сіла на ліжку й почала читати.

На середині другої сторінки зрозуміла, що наступні дні вимагатимуть від мене цілковитої зосередженості. Це було не звичайне замовлення. Якщо отримаю цей контракт, зможу найняти до майстерні ще одну людину на постійну роботу. Можливо, нарешті перестану відмовлятися від більших проєктів лише тому, що мені бракувало робочих рук.

О дев'ятій зателефонувала Юлія.

— Сподіваюся, ти спиш.

— Тоді тобі не варто було телефонувати.

— Як усе було вчора?

Я відкрила ноутбук.

— Ми виправили перехід між сценами. Заощадили одинадцять секунд, не збільшуючи витрат.

— Захопливо. А диригент?

— Був.

— Еммо.

Я зітхнула.

— Він розумний. Уміє слухати. Здатний визнати, що хтось має рацію. І має дуже дратівливу звичку дивитися на людину так, ніби хоче запам'ятати кожне її слово.

— Тобто він тобі подобається.

— Я цього не казала.

— І не мусила.

Юлія знала мене достатньо добре, щоб розпізнавати моменти, коли я намагалася перетворити емоції на технічний аналіз. Я робила це вже давно. Мені було легше говорити про почуття, коли їх можна було представити як проблему, що потребує розв'язання.

— У мене купа роботи, — сказала я.

— Вродливі чоловіки не обов'язково мають ставати окремою роботою на повну ставку.

— Ти не знаєш Сергіуша.

— А ти?

Це запитання залишилося зі мною й після завершення розмови.

До фестивальної зали я приїхала після обіду. На сцені тривала технічна репетиція, а коридори наповнювали голоси музикантів, шелест футлярів і характерний запах кави з автомата. Організатори швидко пересувалися, кожен із телефоном у руці, наче успіх усього заходу залежав від швидкості їхньої ходи.

Біля входу на мене чекала координаторка постановки Марта Ліс.